

ODVJETNIK

Mladen Ćorić

Trg Francuske Republike 12, 10000 Zagreb

E-mail: mladen.coric@odvjetnikcoric.hr

Tel. +385 (0) 1 / 3702 330

Zagreb, 15. travnja 2021.

P-112/2020

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU

Tužitelji: I. Marija Markovinović-Starčević, Velike Gospe 22, Slavonski Brod, OIB: 34242223648 i

II. Vladimir Starčević, Velike Gospe 22, Slavonski Brod, OIB:36569740734

Tuženik: STARČEVIĆ d.o.o. u stečaju Slavonski Brod, Juraja Dobrile b.b., OIB: 06989595644, koje zastupa stečajni upravitelj Zdravko Kuzmić, a ovog Mladen Ćorić, odvjetnik u Zagrebu

ŽALBA TUŽENIKA

I. Presudom ovog suda od 31. ožujka 2021. prihvaćen je tužbeni zahtjev te je utvrđeno da nekretnina upisana u zk.ul.br. 5209 k.o. Slavonski Brod, kč.br. 4710/10, u naravi dvorište u ulici A. Barca, površine 343 m² nije stečajna masa tuženika te da su tužitelji vlasnici te nekretnine, svatko u ½ dijela, što je tuženik dužan priznati i trpjeti da se tužitelji uknjiže kao suvlasnici na predmetnoj nekretnini.

Tuženik u za to ostavljenom roku pobija navedenu presudu u cijelosti zbog svih žalbenih razloga.

II. Tuženik najprije ističe da je sud u točki I. izreke presude utvrdio činjenicu, čime je počinio povredu odredaba parničnog postupka i to odredbe čl. 187. st. 1. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP), kojom je propisano da tužitelj može u tužbi tražiti samo da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Naime, budući da je točkom II. izreke presude sud utvrdio da su tužitelji vlasnici nekretnine u vezi s kojom se vodio ovaj spor, to samo po sebi povlači zaključak da nekretnina nije stečajna masa jer je odredbom čl. 147. st. 1. Stečajnog zakona (dalje: SZ) propisano da osoba koja na temelju kojega svoga stvarnog ili osobnog prava može dokazati da neki predmet ne ulazi u stečajnu masu nije stečajni vjerovnik te da će se njezino pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnoga postupka.

Budući da je čl. 134. st. 1. SZ-a određeno da stečajna masa obuhvaća cjelokupnu imovinu dužnika u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka te imovinu koju on stekne tijekom stečajnoga postupka, očito je da tuđa imovina ne ulazi u stečajnu masu. Prema tome, ako je sud utvrdio da su tužitelji vlasnici nekretnine, onda iz toga slijedi logičan zaključak da ta nekretnina ne ulazi u stečajnu masu, pa nema nikakvog smisla da sud utvrđuje tako nešto u izreci presude.

Ne samo da to nema smisla, nego se tu više ne radi o utvrđivanju nekog prava, nego se sada radi o utvrđivanju činjenice koja proizlazi iz prava vlasništva tužitelja koje je sud utvrdio u točki II. izreke.

Prema odredbama SZ-a izlučni vjerovnici trebaju obavijestiti stečajnog upravitelja o svom izlučnom pravu, a ako je to pravo upisano u javnoj knjizi, stečajni dužnik mora dokazati da predmet na koje se to pravo odnosi ipak ulazi u stečajnu masu. Dakle, utvrđenje da su tužitelji vlasnici nekretnine i nalog tuženiku da to prizna te da trpi da se oni uknjiže kao vlasnici u zemljišne knjige već je sam po sebi dostatan za zaključak da nekretnina nije stečajna masa tuženika, pa se utvrđivanjem tog zaključka zapravo utvrđuje činjenica, a ne pravo ili pravni odnos, čime je sud povrijedio odredbe parničnog postupka.

III. Nadalje, sud je propustio utvrditi činjenično stanje zato što nije utvrdio činjenicu posjeda tužitelja koja je odlučna za zaključak da su tužitelji stekli vlasništvo nekretnine dosjelošću.

Radi utvrđivanja pretpostavki za stjecanje vlasništva dosjelošću sud je izvršio uvid u posjedovni list katastra, u ugovor o kupoprodaji između tužiteljice i tuženika te je saslušao tužitelje kao stranke u postupku. Sud je u obrazloženju presude naveo da su ti dokazi bili dovoljni za utvrđenje činjenice kvalitete i trajanja posjeda tužitelja, pa da nije bilo potrebno provoditi dokaz saslušanjem svjedoka ni neke druge dokaze.

Međutim, ti dokazi uopće nisu dovoljni za utvrđenje kvalitete i trajanja posjeda, jer posjedovni list iz katastra ne može sam po sebi biti dokaz posjeda, kao što to ne mogu biti ni puke tvrdnje tužitelja. Budući da se radi o odlučnoj činjenici, sud ju je trebao pornije ispitati, a ne je utvrditi samo na temelju izjave tužitelja i posjedovnog lista.

Dapače, sud je cijeneći dokaz saslušanja stranaka morao uzeti u obzir činjenicu da je upravo tužitelj kao osoba ovlaštena za zastupanje tuženika u vrijeme sklapanja kupoprodajnog ugovora sklopio taj ugovor s tužiteljicom, kao i činjenicu da se radi o nekretnini koja se po svom prostornom odnosu nalazi u sklopu nekretnina koje su u nespornom vlasništvu tuženika, čiji je jedini član i osoba ovlaštena za zastupanje bio upravo tužitelj, dok su i tužitelj i tužiteljica kao članovi uprave vodili poslovanje tuženika. Prema tome, radilo se o obiteljskom poslu tužitelja, pa je vrlo lako moguće da su tužitelji u navedenom razdoblju koristili nekretninu u svrhu poslovanja, kao što su koristili i ostale nekretnine upisane u istom zemljišnoknjižnom ulošku. Međutim, to ne dokazuje da su tužitelji posjedovali spornu nekretninu kao fizičke osobe, nego upravo upućuje na to da je tuženik bio u posjedu te nekretnine kao trgovačko društvo, a da su tužitelji u pogledu nekretnine bili samo pomoćnici u posjedovanju u skladu s odredbama čl. 12. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

I tužitelj i tužiteljica u svojim iskazima potvrdili su da ne žive u nekretnini, dok je tužitelj naveo da su je bili namijenili za obiteljsku kuću, ali da se nikad nisu tamo preselili, već tamo drže svoje stvari, što u postupku nije utvrđeno i što sve govori u prilog gornjem zaključku da je stvarni posjednik nekretnine bio tuženik, a ne tužitelj.

IV. U prilog gore navedenoj tvrdnji govori i činjenica da iz uvida u zemljišnoknjižni izvadak za spornu nekretninu proizlazi da je na njoj, uključujući i kč. br. 4710/10, za koju tužitelji tvrde da su njeni vlasnici, zasnovano više založnih prava u korist trećih osoba, na temelju ugovora koje su kao osobe ovlaštene za zastupanje tuženika u njegovo ime sklapali upravo tužitelji..

Još je važnije da su na nekretnini, uključujući i spornu česticu, zasnovana založna prava i u korist samih tužitelja, i to 2006. godine. Prema tome, tužitelji su bili svjesni da nisu vlasnici sporne čestice nekretnine jer je apsurdno da netko osniva zalog u svoju korist na svojoj vlastitoj nekretnini. Očito je da su tužitelji zasnovali zalog u svoju korist na nekretnini tuženika, što je i

tužitelj potvrdio u svom iskazu, izjavivši da su on i tužiteljica pozajmljivali sredstva tuženiku i na temelju toga zasnivali založna prava na nekretnini, pa je onda proturječna tvrdnja tužitelja da je ta nekretnina zapravo cijelo vrijeme u njihovom posjedu kao fizičkih osoba i da je time postala njihovo vlasništvo.

Propustivši ocijeniti tu činjenicu u svjetlu odredaba materijalnog prava, sud je u presudi pogrešno primijenio materijalno pravo.

V. Sud je također počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka jer u odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u obrazloženju presude navodi o uvidu u spis Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu P-408/18 i sadržaju samog tog spisa.

Naime, sud u obrazloženju presude navodi da iz uvida u taj spis proizlazi da tuženik nije u posjedu spornog dijela nekretnine jer iz odgovora na tužbu proizlazi da je tužiteljica u tom postupku izjavila da posjeduje ključeve nekretnine, pa je sud na temelju toga zaključio da tuženik ne osporava činjenicu posjeda tužitelja.

No u tom odgovoru na tužbu navedeno je da iz zapisnika s izvještajnog ročišta TIPLA d.o.o. u stečaju proizlazi da je tužiteljica Marija Markovinović-Starčević navela da joj je stečajni upravitelj predao ključeve i ovlastio je da čuva pokretnine koje se nalaze u nekretninama koje su predmet tog postupka za predaju u posjed.

Iz toga bi, po logici stvari, proizlazio sasvim suprotan zaključak od onoga da je tužiteljica već bila u posjedu nekretnina. Naime, ako joj je stečajni upravitelj tek bio predao ključeve nekretnina i ovlastio je da čuva pokretnine koje se u njima nalaze, onda bi ona bila u posjedu tih nekretnina tek od trenutka kad joj je stečajni upravitelj predao ključeve i time joj predao posjed.

Prema tome, sud je iz uvida u spis izveo proturječan zaključak u odnosu na ono što je u tom spisu sadržano.

VI. U skladu sa svime navedenim, tuženik predlaže drugostupanjskom sudu da prihvati žalbu tuženika, preinači prvostupanjsku presudu na način da u odnosu na tuženika u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan i da tužiteljima naloži da tuženiku naknade parnične troškove, uključujući i troškove ove žalbe koji su specificirani na dnu podneska.

Podredno, tuženik predlaže drugostupanjskom sudu da prihvati žalbu tuženika, ukine pobijanu presudu i vrati predmet na ponovno suđenje i odluku.

Tuženik p.p.,
Mladen Ćorić, odvjetnik

Troškovi:

Sastavljanje žalbe.....1.250,00 kn
PDV 25%.....312,50 kn

Ukupno:..... 1.562,50 kn